

Niciodată ca Toamna

Marin Mihalache

Niciodată mai mult ca toamna
Nu ni se înfiripă în suflete
Cu-atâta alean și resemnare
Visul de-a nu muri vreodată.
Zilele toamnei ca ale vieții
Sunt din ce în ce mai scurte
Lumina amiezii tot mai palidă
Umbra nopții mai întunecată.
Coroanele arțarilor se aprind
Ca policandrele pe dealuri
Soarele plânge în ciorchinii
De struguri cu lacrimi de miere.
Visele copilăriei privite acum
Prin oglinzile retrovizoare
Ale timpului se ascund de noi
Când ne trezim din reverii.
Frământăm în minte aceleași
Gânduri ca aluatul de pâine
Din sucul metaforelor pritocim
Vinul poemelor autumnale.
Construim pe schele de vise
Vagi iluzii, dogme și axiome
Tunele, poduri și drumuri
Care nu mai duc nicăieri.
De-atâtea ori ochii noștri
Au văzut lumina lină a zilei
Cerul înstelat al conștiinței
Dar niciodată ca toamna
Nu se stăvede mai limpede
Cum din visele tulburi ca norii
Se va cerne peste lume zăpada.